

[Finansministeren.]

ninger, ligesom jeg skal tilføje, at forslagene har været forelagt lønningsrådet, og at det foreliggende lovforslag er i overensstemmelse med rådets udtalelse til finansministeriet.

Merudgiften ved forslaget vil andrage ca. 1,5 mill. kr. årlig, hvoraf ca. 300 000 kr. skyldes forøgelsen af antallet af tjenestemandstillinger, medens resten navnlig skyldes den foreslåede rådighedstillægsordning.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtigt og velvillig behandling i det høje ting.

Ministeren for handel, industri og søfart (Rytter): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser.

Den gældende lov af 27. maj 1950 udløber med udgangen af marts måned d. å.

Lovforslaget er delt i 3 kapitler. I kapitel I findes bestemmelserne om ydelse af eksportkreditstøtte, kapitel II indeholder regler om udlån til industri- og håndværksvirksomheder, medens der i kapitel III gives nogle almindelige bestemmelser.

Reglerne om ydelse af eksportkreditstøtte er af den største betydning for de eksporterende erhverv, der i henhold til statens garantier har været i stand til hos pengeinstitutterne at skaffe sig de fornødne midler til finansiering af deres produktion til eksport til andre lande.

Spørgsmålet om forlængelse af denne lovgivning har været forhandlet med statens eksportkreditudvalg, med erhvervsorganisationerne og med bankerne, og der er fra alle sider enighed om, at det nu som hidtil er nødvendigt at have en lovgivning, der gør det muligt at støtte den danske eksport — ja, jeg kan sige, at det nu måske mere end nogensinde er nødvendigt at tage alle hjælpemidler i brug for at opretholde og udbygge dansk eksport.

Særlig i det sidste halve års tid har behovet for eksportkredit været stigende. I henhold til den gældende lovgivning kan der ydes eksportkreditgaranti under de forskellige former, som loven tillader, op til et beløb af 70 mill. kr. Af dette beløb var der pr. 1. januar d. å. disponeret over ca. 48 mill. kr. Ved udgangen af februar måned androg statens samlede garantiforpligtelser ca. 58 mill. kr. Den 7. d. m. var garantiforpligtelserne oppe på et beløb af ca. 68 mill. kr., og pr. 17. d. m. er det i loven angivne garantibeløb på 70 mill. kr.

i realiteten overskredet med ca. 7—8 mill. kr., dersom samtlige garantitilsagn effektueres.

Det vil ses af disse tal, at der navnlig i løbet af den sidste måneds tid har været et hurtigt stigende behov for garantier i forbindelse med eksporten, og man må regne med, at behovet også fremefter vil være stigende. Ved lovforslagets § 1 er det derfor foreslået, at det hidtidige maksimum på 70 mill. kr. forhøjes til 100 mill. kr., men jeg må for det tilfælde, at behovet også i den kommende tid skulle stige på tilsvarende måde, forbeholde mig hurtigt at gøre brug af den nye bestemmelse i forslaget § 1, sidste stykke, om adgang til med godkendelse af finansudvalget at forhøje dette beløb yderligere. Såfremt lovforslaget går til udvalgsbehandling, vil det i udvalget kunne drøftes, om man ved 2. behandling af lovforslaget skal forhøje det i lovens § 1, stk. 1, omhandlede garantibeløb af 100 mill. kr. noget.

Det er under de foreliggende forhold ganske naturligt, at der i stigende omfang trækkes på staten for at opnå garanti til gennemførelse af eksporten. Det bliver stadig vanskeligere at eksportere. Eksportørerne har mange vanskeligheder at overvinde; de må nu ofte, hvor det tidligere har været muligt at sælge mod reimbours eller mod dokumenter, være indstillet på at give en vis kredit, i nogle tilfælde endda flere års kredit, hvis de skal kunne stå sig i konkurrencen med eksportører fra andre lande.

Regler svarende til de danske regler om ydelse af eksportkredit er da også gennemført i de fleste lande, som Danmark skal konkurrere med på udenlandske markeder.

Under de drøftelser, som har fundet sted med erhvervsorganisationerne angående forlængelse af den gældende lov, har man fra visse erhvervs side været inde på, at det ville kunne være hensigtsmæssigt at etablere lånefonds el. lign., som direkte skulle finansiere erhvervsvirksomhedernes eksport. Regeringen er imidlertid af den opfattelse, at det vil være det rigtigste at fortsætte ydelse af eksportkreditstøtte fra statens side under den hidtil anvendte form, altså således at staten påtager sig garanti overfor pengeinstitutterne, medens disse finansierer eksporten.

Under forhandlinger med hovedbankerne om dette spørgsmål har man fra bankernes side givet udtryk for fortsat vilje til at yde finansiel støtte til eksportørerne på grundlag af statens garanti, selvom de øjeblikkelige pengeforhold ofte gør det noget van-